

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/85/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2118204231
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Slováčková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2118204231.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Slováčkovej a sudcov JUDr. Daniela Ilavského a Mgr. Jozefa Mačaja, v právnej veci žalobkyne: J. W., nar. X. H. XXXX, trvale pobytom W., proti žalovanej: Z. U., nar. XX. G. XXXX, trvale pobytom H. X, W., o zaplatenie 12.628,95 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 21. februára 2020 č.k. 39C/40/2018-105 takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala od žalovanej zaplatenia 12.628,95 eur. Svoje rozhodnutie odôvodnil súd prvej inštancie tým, že po vykonanom dokazovaní a jeho vyhodnotení jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach a po právnom posúdení dospel k záveru, že žaloba je nedôvodná. V prvom rade konštatoval, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno o existencii záväzku medzi žalobkyňou a žalovanou, teda že žalobkyňa peňažné prostriedky odovzdala žalovanej, ktorá by bola povinná tieto vrátiť žalobkyňi z titulu zmluvy o pôžičke, prípadne z iného titulu. Pri neexistencii písomného dojednania medzi žalobkyňou a žalovanou bolo na žalobkyňi, aby uvedené preukázala, keď práve žalovaná odovzdanie finančných prostriedkov poprela a tvrdenia žalobkyne ohľadne odovzdania finančných prostriedkov nepodporila ani výpoveď svedkov. Žalobkyňa nepreukázala ani, že sa od žalovanej domáhala vrátenia poskytnutej finančnej čiastky pred podaním žaloby. Vzhľadom k tomu, že dôkazné bremeno leží na tej strane sporu, ktorá určité skutočnosti tvrdí a z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne následky, bolo na žalobkyňi, aby svoje tvrdenia preukázala. Žalobkyňa najskôr tvrdila, že sumu 12.628,95 eur žalovanej dala v hotovosti, neskôr tvrdila, že táto suma slúžila na prefinancovanie úveru v Y. Y.. V konaní vyšlo najavo, že zmluva o úvere s R. U. z 30. septembra 2013 bola uzavretá aj za účelom splatenia zostatku úveru v Y. vo výške 9.300,- eur z roku 2012, ktorý bol však vedený tiež na meno žalobkyne. Žalobkyňa tvrdila, že úver v Y. bol zabezpečený ručením žalovanej, uvedenú skutočnosť sa v konaní nepodarilo preukázať, no okrajovo súd prvej inštancie dodáva, že aj keby bol úver v Y. zabezpečený ručením žalovanej, primárnym dlžníkom aj z tohto úveru by bola práve žalobkyňa a pre prípad, že by veriteľovi za žalobkyňu plnila žalovaná, by vzniklo oprávnenie požadovať náhradu za plnenie poskytnuté veriteľovi práve žalovanej od žalobkyne. Súd prvej inštancie mal za to, že žalovaná nepredložila a neoznačila žiaden dôkaz, ktorý by podporoval tvrdenia, že finančné prostriedky odovzdala žalovanej. Žalobkyňa teda neuniesla bremeno a to ani bremeno tvrdiť skutočnosti, ktoré môžu privodiť jej úspech v spore a ani bremeno tieto skutočnosti preukázať. Tvrdenie žalobkyne tak nebolo preukázané, a to ani na základe navrhnutých dôkazov ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu. Právne svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil § 488, § 489, § 491, § 492, § 494, § 495, § 657, § 546, § 548 a § 550 z.č. 40/1964 Zb. Občiansky

zákonník (ďalej len „OZ“). O náhrade trov konania rozhodol v zmysle § 256 z.č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) za použitia analógie podľa článku 4 ods. 1 CSP a v konaní úspešnej žalovanej nepriznal právo na náhradu trov konania, keďže v konaní jej preukázateľne žiadne účelne vynaložené výdavky ako trovy nevznikli.

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa. Dôvodila, že s rozhodnutím v plnom rozsahu nesúhlasí a žiada, aby jej žalovaná, jej matka splatila do posledného centa obrovský dlh čo jej narobila. V roku 2013 jej ústne sľúbila, že jej s dlhom, s pôžičkou bude pomáhať, na čo však nemá žiadne dôkazy. Uviedla, že matka jej zničila celú mladosť, celý život, keď už nemá šancu dostať hypotéku na byt, pretože je zadlžená, čím jej matka spôsobila psychickú ujmu, nočné mory. Namietala, že celú pôžičku, celých 13.000,- eur jej matka prehajdákala a dúfa, že na ňu čoskoro príde boží trest. Spochybnila i výpoveď svedkyne zo Y. Y., pani T., ktorá uviedla, že si nič nepamätá a že musí držať bankové tajomstvo, čomu však ona neverí, pretože banka im štyrikrát dávala po 2.000,- eur. Uviedla, že ona dlh nemá z čoho splácať, manžel je na polovičnom invalidnom dôchodku a momentálne vo výkone trestu, ona žije v nájme, pričom matka si užíva 2-izbový byt a v čase, keď potrebovala pomoc, jej nepomohla matka ale cudzí ľudia. Dodala, že exekútori jej siahnu na celú výplatu, nebude mať za čo platiť nájom, ostane na ulici, pričom keby ju matka neobrala o peniaze, mohla mať vlastný byt. Uviedla, že dúfa, že sa domôže spravodlivosti, pretože nemieni pykať za svoju matku a žiada, aby jej splatila to, čo jej narobila, ona z pôžičky nemala žiaden zisk a preto chce, aby žalovaná jej splatila celý dlh a aby vyhrala spravodlivosť.

3. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadrila žalovaná, ktorá uviedla, že žalobkyňa žiadne dlhy nenarobila a pôžičky, ktoré od nej vymáha exekútor si pobrali s jej terajším manželom, s ktorým sa každého pol roka sťahovali, kupovali si nové autá. Žalobkyňa spolu s manželom vypisovali maily na sociálku kde tvrdili, že ona ako žalovaná chodí so svojimi maloletými deťmi po obchodoch a učí ich kradnúť alebo ich učí posilať výhražné e-maily a hlásenie bombových útokov. Manžel žalobkyne žiadal v mene manželky 1.000.000,- eur od kriminálnej polície pod hrozbou odpálenia bomby a preto skončil vo väzení. Nesúhlasila ani s tým, že by v čase, keď žalovaná spávala v aute jej nepomáhala, žalobkyňa sa u nich skrývala keď ušla od manžela. Uviedla, že dáva návrh na psychiatrické vyšetrenie žalobkyne a jej umiestnenie na nejakú dobu na kliniku, kde jej pomôžu.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP) po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 365 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 a 2 CSP). Rozsudok odvolacieho súdu bol verejne vyhlásený dňa 31. marca 2021.

5. Predmetom konania vedeného pred súdom prvej inštancie pod sp. zn. 39C/40/2018 je zaplatenie sumy 12.628,95 eur.

6. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba žalobkyne v celom rozsahu zamietnutá z dôvodu neunesenia dôkazného bremena žalobkyňou a žalovanej nebola priznaná náhrada trov konania.

7. Podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (1). Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. (2).

8. Odvolací súd nemal (napriek opačnému názoru odvolateľky) dôvod nesúhlasiť s argumentáciou použitou súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia (tak ako táto - rozumej argumentácia - vyplýva z odôvodnenia rozsudku). U dôvodov predstretých súdom prvej inštancie dostatočne jasne a i objektívne presvedčivo by tak zásadne postačovalo i len konštatovať ich správnosť a odvolať sa na ne (prvá časť ust. § 387 ods. 2 CSP), odvolací súd však aj v tejto konkrétnej veci musí urobiť zadosť tiež povinnosti vyporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 veľa druhá CSP) a preto, ale aj pre celkovú úplnosť nad rámec už uvedeného súdom prvej inštancie dopĺňa (§ 387 ods. 2 CSP in fine) nasledovné:

9. Žalobkyňa, odvolateľka v odvolaní opakovane uvádza, že čerpala úver pre svoju matku, žalovanú a preto žiada, aby jej žalovaná sumu 12.628,95 eur vrátila. Odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobkyňou tvrdeného nároku. Súdom prvej inštancie v dostatočnom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil, pričom dospeľ k správnym skutkovým zisteniam. Odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i jeho správny právny záver vo veci o neunesení bremena tvrdenia rozhodujúcich skutočností a dôkazného bremena žalobkyňou (§ 132 CSP). Rovnako ako súdom prvej inštancie aj odvolací súd dospeľ k záveru, že pri vyhodnotení vykonaného dokazovania každého z vykonaných dôkazov jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach bolo v konaní dostatočným spôsobom preukázané, že žaloba žalobkyne je v celom rozsahu nedôvodná. Súdom prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré primerane vysvetlil. Z pohľadu logiky a argumentačnej súdržnosti nebolo možné odôvodneniu napadnutého rozhodnutia súdom prvej inštancie vytknúť závažné nedostatky. Pokiaľ ide o vec samu odvolací súd konštatuje, že žalobkyňa v odvolacom konaní nepredniesla žiadne nové námietky, s ktorými by sa už nevyporiadal súdom prvej inštancie pri rozhodovaní vo veci samej a opätovné zdôvodnenie ich neopodstatnenosti pre rozhodnutie v tejto veci aj odvolacím súdom by bolo len opakovaním už vyčerpávajúceho zdôvodnenia poskytnutého sporovým stranám súdom prvej inštancie v odôvodnení napádaného rozhodnutia. Žalobkyňa ani vo svojom odvolaní nepreukázala opodstatnenosť svojej žaloby, opakovane len uvádzala nevhodnosť, amorálnosť správania žalovanej, jej matky.

10. V zmysle čl. 8 základných princípov CSP strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

11. Podľa § 149 CSP, prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

12. Podľa § 150 ods. 1 CSP, strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

13. Podľa § 185 ods. 1 a 2 CSP, súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná (ods. 1). Súdom môže aj bez návrhu vykonať dôkaz, ktorý vyplýva z verejných registrov a zoznamov, ak tieto registre alebo zoznamy nasvedčujú, že skutkové tvrdenia strán sú v rozpore so skutočnosťou; iné dôkazy bez návrhu nevykoná, ak tento zákon neustanovuje inak (ods. 2).

14. Podľa § 191 ods. 1 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

15. V zmysle § 215 ods. 1 CSP súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu.

16. Citované ustanovenia zakotvujú dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, teda povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na sporových stranách. Strana, ktorá neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i tú stranu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že

dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu (§ 185 ods. 2 a 3 CSP), je pre účastníka nepriaznivé rozhodnutie.

17. Hodnotenie dôkazov v zmysle § 191 ods. 1 CSP je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

18. Žalobkyňa v priebehu celého konania nepreukázala, že žalovanej poskytla, odovzdala, zaslala na účet žalovanú sumu. Na žalobkyni ležalo dôkazné bremeno preukázať, že medzi ňou a žalovanou vznikol záväzkový vzťah, napr. zmluva o pôžičke, na základe ktorej by žalovanej reálne poskytla žalovanú sumu. Žalobkyňa poskytnutými dôkazmi preukázala iba to, že s R. U. uzatvorila 30. septembra 2013 zmluvu o úvere, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver 13.000,- eur. Žalobkyňou uplatnená odvolacia námietka k výpovedi svedkyne, pracovníčky banky bola neopodstatnená. Súd prvej inštancie vyhodnotil túto výpoveď správne a to že svedkyňa vypovedala v rozpore s predstavami žalobkyne nemá vplyv na vyhodnotenie takéhoto dôkazu.

19. Vychádzajúc z uvedeného, súd prvej inštancie v preskúvanom rozsudku správne uzavrel, že žalobkyňa neunesla svoje dôkazné bremeno, keď nepreukázala, že medzi ňou a žalovanou došlo k vzniku akéhokoľvek záväzkového vzťahu.

20. V zmysle v bode 15 citovaného ustanovenia § 215 ods. 1 CSP súd vo veci rozhoduje na základe zisteného skutkového stavu veci. Predmetom zisťovania v civilnom procese nie je celá objektívna realita, ktorá bola a je prítomná v čase od vzniku právneho vzťahu o ochranu ktorého v konaní ide do času rozhodovania súdu prvej inštancie, teda skutočný stav veci. V občianskom sporovom konaní sa uplatňuje princíp tzv. formálnej pravdy. V sporovom súdnom konaní súd nevstupuje v pozíciu aktívneho vyšetrovateľa, ale v pozícii arbitra, ktorý zistí skutkový stav len z komponentov, ktoré do konania dodali sporové strany. Úlohou súdu teda nie je aktívne vyhľadávať skutkové zistenia a snažiť sa o poznanie objektívnej, či materiálnej pravdy, ale zistiť skutkový stav v miere primeranej procesnej aktivite sporových strán. Bez tejto aktivity strán súd v zisťovaní skutkového stavu nepokračuje - uzavrie proces vytvárania skutkového základu pre meritórne rozhodnutie a vec rozhodne. Neúspešnej strane sa tak môže skutkový stav javiť ako zistený nedostatočne, avšak jeho zisťovanie bolo v súlade s koncepciou sporového konania ukončené ako dôsledok nedostatočnej procesnej aktivity tejto strany sporu. Súd teda rozhoduje na základe takého rozsahu skutkového stavu, aký je v konaní zistený v čase, keď dochádza k rozhodovaniu. Z pohľadu úspechu v spore tak ide o to, ktoré z objektívne relevantných skutočností svedčiacich v prospech strany sa tejto strane do vyhlásenia rozsudku podarilo súdu preukázať do skončenia dokazovania pred súdom prvej inštancie. S poukazom na uvedené v danom prípade je preto rozhodujúce, že žalobkyňa v predmetnom konaní neunesla svoje dôkazné bremeno na preukázanie svojho základného tvrdenia, že predmetné finančné prostriedky poskytla žalovanej.

21. Po preskúmaní obsahu spisu a odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolací súd konštatuje, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanej spore, výsledky vykonaného dokazovania a uviedol právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný spor a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Do práva na spravodlivý proces nepatrí súčasne aj právo strany konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (porov. rozhodnutie ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 252/04). Rovnako neznamena ani to, aby strana bola pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkou a právnymi názormi (porov. rozhodnutie ÚS SR sp. zn. I. ÚS 50/04).

22. Odvolacie argumenty boli len v rovine verbálnych atakov na žalovanú a odvolací súd ich považoval pre rozhodnutie vo veci samej za irelevantné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi/stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi/stranami konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka/strany konania, ktorú nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov/strán konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na každú otázku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava (II. ÚS 78/05). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu odvolateľa zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, vzhľadom na uvedené závery už irelevantnú a nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, i s poukazom na princíp hospodárnosti konania (čl. 17 OSP), odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

23. Odvolací súd preto podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil, keď tento správne rozhodol i o náhrade trov konania.

24. V odvolacom konaní fakticky plne úspešnej žalovanej vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí.

25. Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade žalovaná v odvolacom konaní vykonala procesný úkon, vyjadrenie k odvolaniu, náhradu trov konania si neuplatnila a podľa obsahu spisu jej ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

26. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem a podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris).

27. Odvolací súd preto s použitím Základných princípov čl. 4 ods. 2 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov konania žalovanej rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúcim procesnú ekonomiu rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

28. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).
V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).